

NYA VISOR.

Nr 103.

Innehåll:

Kanalarbetare-Visa från Gotland.

Vid aftonsolens klara gull uti en stilla dal.

En lustig mordvisa om en katt och en länsman.

Lona med blixtrande ringar på tå'na.

Gollivara-Visan, om de stackars arbetare, hur de
der måste frysa och arbeta i 30 a 40 graders
kyla eller ock stundom, i 30 a 40 graders hotta.

Kanal-Arbetare-Visa från Gottland.

Melodi: »En liten fågel satt en gång»

1.

En liten visa sjunger jag
Uti min ensamhet,
I denna finns ej stort behag
Ej popularitet.
Men fast jag ej har skaldens rang,
Jag ändå pröfva vill
Om det ej finnes nå'n talang,
Därför jag bjuder till.

2.

På Gottlands sköna fagra land
Man nu sin bostad har,
Där näktergalen hörs ibland
I vårens korta dar.
Där gökens rop man ofta hör,
Och lärkans drill i skyn.
Man af naturen njuta bör,
Och fröjdas vid dess syn.

3.

Men som man vet det är ej nog
Man lefver ej därpå;
Nej man är dömd till ständigt klag,
Man får ej fåfång gå.
Och därför får man hålla i
Så långt som kraften når.
Man får ej slapp, ej trötter bli,
Då permission man får.

4.

Igenom fält och skog och dal,
Från Roma stora myr

Nu grävas skall en stor kanal,
Ett odlingsäfventyr
Det är, ty bönderna vill se
Om någon vinst det är
Att myrarna få odlade,
Så deras tanke är.

5.

En arbetschef från Danmarks land
Vi ha att dragas med,
Han något konstig är ibland,
Men blir dock sällan vred.
Han sina "nubbar" ta'r så lätt
Som någon ibland oss.
Ja detta är hvar danskes sätt,
Det vet man nog, gunås.

6.

Allt under sommar'ns varma tid
När solen bränner hett,
Man plågas då så jämmerlig
Uti sitt anlet's svett.
I branta stigningar man får
Med kärran knoga opp,
Ifrån det morgontimman slår
Tills det är natt i topp.

7.

Men när som sista timman gått
Man skyndar hem med fart,
Man är ej trött, man har så brått
Nu gäller blodt och bart
Att på det trefligaste sätt
Få njuta kvällens stund,
Tills man kanhända rätt och slätt
Blir störd utaf John Blund.

8.

När veckan se'n sitt slut har gått
 Och det blir lördagskväll,
 Och månen redan upp har gått
 På himlens blåa pell,
 Man tågar då vid månens sken
 Att dansa litet smått,
 Och röra få på sina ben
 Det gör en riktigt godt.

9.

Det under stundom hända kan
 Att man för någon gång,
 Kanhända tar en sup, minsann.
 Då kännes intet tvång,
 Man då ur dvalan vaknar opp
 Och födes som på nytt.
 Man blir då kry från tå till topp
 Bekymren då ha flytt.

10.

Men när man tycker det är nog
 På denna arbetsort,
 Vid Tomteboda sökes knog
 Som förr man ofta gjort.
 Fri som en örn bland molnen blå
 Man lägger ut från strand,
 Att lyckan söka, lyckan nå
 Vid Mälarns vackra strand.

Insändt af *J. A. Lindblad*

Vid aftonsolens klara gull.

Vid aftonsolens klara gull,
 uti en stilla dal,
 en fågel satt så vemodfull
 och sjöng om hiertats kval.

Så sjunger jag, fast till min sång
ej mer du lyssna får.
O, att jag kunde kyssa bort
från kindens ros din tår.

När lyckans himmel mulen är,
till dig min tanke far,
då lyser mellan molnen där
din stjärna ljus och klar.
Men vandrar jag på öde stig,
för evigt från dig skild,
då följa mina tårar dig,
då följer mig din bild.

En lustig mordvisa om en katt och en länsman.

Händelse från Småland.

Så kommen nu att höra en händelse som händt!
Den händelsen är sanning, det är så länge känt.

Det var i M. församling, som ligger oss helt när;
Det fanns en gång en gumma, som mången finns väl der.

Och gumman klappa' kläder vid stranden af en vik;
Då fick hon se i vattnet ett stycke af ett lik.

Hu! hvilken stund af fasa!... Ett barnamord förvisst!
Hvem utaf socknens pigor var "lätt på foten" sist?...

Till pastorn bäres liket; mång' käring följer med;
Och pastorn kallar länsman', högtidelig och vred.

Och liket undersökes från topp och ner till tå
Och lägges i en låda med två sigiller på.

Och skickas så till läkar'n, som skall's provincial —
Och gummor liksom gubbar de skrika om skandal.

Och doktorn sätter på sig en vetenskaplig min
Och går att obducera den funna köttruin.

Men strax som lådan öppnats, han skriker till besatt:
«För tunnor tusan Skuttur, det där är ju en — katt!»

Nu länsman fick lång näsa och pastorn fick det se'n
Och socknens sqvallersystrar — fick brått med sina ben.

Med katten uti lådan sig länsman hem begaf;
Men vid en uppforsbacke där trilla' lådan af. —

Och morgonen därefter i diket hittas den
Utaf en herrgårdspiga, som träffat nyss sin vän.

Till "herrgår'n" bär hon lådan . . . Den öppnas . . .
Hu! hu! hu!

Ett barnamord man anar för andra gången nu.

Patron han ser på pigan och frun ser på patron. —
»Fort, efter fjerdingsmannen!» så lyder myndig ton.

Och hufvudstupa kommer så nitisk fjerdingsman;
Han blir snedt på pigan och luggen rifver han —

Förseglad låda bär han i häradshäktet in
I tvenne vittnens åsyn, så viktiga i sinn'.

Se'n störtar han till länsman, att afge sin rapport.
Men tänk hans embetssvada — den blir mycket kort.

Ty tvärt som länsman märker att lådan talas om.
Af vrede rodnar näsan — ej konjak eller rom.

Han ryter: »Drag åt fanders och ryk och spring och ränn!
Det är den sabla katten. som ater går igen!»

Men allt ifrån den stunden, när någonting ta's fatt,
Blir länsman hos sin gumma och — osar bara katt.

Lona med gnistrande ringar på tå'na.

I somras så uppträdde här en danska, som kalla sig Lona, hon dansade barfotadans med gnistrande ringar på tå'na. Tyvärr var fru Lona för fet om, låt oss säga blott bena, så mest hela Stockholms kritik den sågs i ett domslut sig ena: Att det var ren skandal i denna ledsamma lokal, i denna ledsamma lokal, i denna fula stad, i detta ruskiga land.

Jag tackar för hvarje applåd Ni frikostigt här vilja ge mig och uppriktigt tillstår jag att det gläder mej att man vill se mej. Jag har i förråd, det ä' lart, af extra kuppletter en knippa. Men om Ni mej tro eller ej, så önskar jag helst att få slippa att sjunga »noch ein mal» i denna ledsamma lokal, i denna fula stad, i detta ruskiga land.

Ur Stockholmsluft. Med stөрmande bifall sjungen å Kristall-
longen i Stockholm. Musik därtill hos alla Bok- och Musikhandlars.

Gellivaravisen.

I Gellivaras trakter Jag knogat mången gång
Och uti bergets schakter Jag borrat dagen lång.
Och himlen var så kall vid fyrti graders kyla,
Att det i träden small.

Då' tänkte jag på södern Och uppå älskad mö,
På systrar och på bröder Skall jag här uppe dö?
Nej tack, nog söderns lunder Jag skåda skall igen.
Jag minnes ljufva stunder, Så fort de flugit hän.

igenom schakt vi tågar, Först genom frusen jord
Förgäfvos lappen frågar, Hvad vi skall här i nord.
Han häpen står och undrar, När som maskinen går,
När pustande han dundrar,, När som han farten får.

Här gäller hålla stången Och icke släppa tag,
För här finns gossar många i vårt arbetslag.
Här går ej an att vika, Nej, bara klinka på,
För alla är vi lika Och samma lön vi få.

Ibland, men icke sällan, Då resa vi till sta'n,
Då blir det ljud i skällan, Då drick's till andra da'n.
Och så går hela veckan På rus med samma sätt,
Tills alla mynt i fickan Har sprunget rätt och slätt.

Jag minn's så väl den kvällen, Jag sist i staden var,
Jag fria till mamsellen, Tills jag fick stanna kvar.
Nu friar jag ej mera, Nu friar hon till mig,
Ty här finnes flickor flera, Kan jag försäkra dig.

Att fria till en flicka, Som står uppå en krog.
Det kånnes på vår ficka, Ja, detta vet ni nog.
Men hvad gör det till saken, Ty flickor, vin och sång
Kan hålla rallar'n vaken, Ja, hela natten lång.

Men nordens flickor tycka Ju bäst om rallare,
För de förtroligt trycka Sin själs utkorade.
Ty rallaren är glader, Han sorgen slår ihjäl,
Han drillar sina spader... Och är en lifvad själ.